

Panium - Numărul Optsprezece

De trei ori 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Acum vom aborda unele dintre implicațiile versetului doisprezece din Daniel unsprezece, iar apoi vom introduce cele trei linii de „250” de ani în istoria versetelor unsprezece până la cincisprezece, care s-a împlinit în bătălia de la Panium în anul 200 î.Hr. Linia de „250” de ani care a început în 457 î.Hr. se încheie în 207 î.Hr., la mijlocul perioadei care începe cu bătălia de la Rafia și se încheie cu bătălia de la Panium. Cei „250” de ani din linia lui Nero se încheie cu istoria în trei pași a lui Constantin, reprezentată de anii 313, 321 și 330. Cei „250” de ani ai Statelor Unite se încheie la 4 iulie 2026.

Linia lui Nero reprezintă istoria timpului de încercare al chipului fiarei, mai întâi în Statele Unite, iar apoi în lume. Linia anului 457 î.Hr. îl așază pe Trump la un punct de mijloc, din punct de vedere militar, între două bătălii. Perioada care se întinde din 1776 marchează, de asemenea, un punct de mijloc pentru președinția finală a lui Trump. Pentru a așeza aceste linii la locul lor potrivit, vom aborda mai întâi versetul doisprezece și prăbușirea Rusiei și a lui Putin. Apoi cele trei linii de „250” de ani, apoi linia Dinastiei Hasmoneene. Odată ce aceste linii vor fi așezate, îl vom pune pe Petru în aliniere cu Panium. Când aceste linii vor fi așezate, ar trebui să putem recunoaște cum mesajul din 18 iulie 2020 trebuie să fie corectat și proclamat și că acesta este mesajul cărții lui Ioel.

Kralj Uzija Judin i Ptolemej, kralj Egipta

Istoria care a împlinit versetul unsprezece în bătălia de la Rafia se aliniază cu istoria împăratului Ozia. Când Isaia este curățit și împuternicit să proclame mesajul ploii târzii, chemarea lui a venit în anul în care a murit Ozia.

În anul morții împăratului Ozia am văzut și pe Domnul șezând pe un tron, înalt și ridicat, iar poalele veșmântului Său umpleau templul. Isaia 6:1.

Urufu rwa Uziya rwabanjirijwe n’ubwigomeke yagaragaje bwari bugereranywa kandi buhuza n’ubwigomeke bwa Ptolomeyo bwabaye nyuma gato y’intsinzi yo ku rugamba rwa Rafia. Uziya na Ptolomeyo ni ibimenyetso by’umwami wo mu majyepfo umutima we wishyize hejuru, wigomeka ashaka guhuza ubutware bwa leta n’ubutware bw’itorero. Igihe Uziya yageragezaga guhuza itorero na leta, ibibembe byari ku gahanga ke byashushanyaga ikimenyetso cy’innyamaswa.

Ug kandi marayika wa gatatu arabakurikira, avuga n’ijwi rirenga ati: Nihagira umuntu usenga ya nyamaswa n’igishushanyo cyayo, kandi akakira ikimenyetso cyayo mu ruhanga rwe cyangwa mu kuboko kwe, uwo azanywa ku nzoga z’uburakari bw’Imana, zasutse zitavanze mu gikombe cy’umujinya wayo; kandi azababazwa n’umuriro n’amazuku imbere y’abamarayika bera no imbere y’Umwana w’Intama. Umwotsi w’umubabaro wabo uzazamuka

iteka ryose; kandi nta karuhuko bazagira ku manywa na nijoro, abasenga ya nyamaswa n'igishushanyo cyayo, n'umuntu wese wakira ikimenyetso cy'izina ryayo. Ibyahishuwe 14:9–11.

Uzzia, aşadar, reprezintă o moarte progresivă din timpul încercării sale răzvrătite de a uni biserica și statul. El reprezintă apoi o co-regentă lipsită de autoritate deplină, împreună cu fiul său, timp de unsprezece ani. Uzzia a trăit unsprezece ani după răzvrătirea sa. Începutul răzvrătirii sale simbolizează legea duminicală, în care biserica și statul sunt unite, iar semnul fiarei este impus. Unsprezece ani mai târziu, el a murit, reprezentând sfârșitul domniei sale ca împărat al împărăției de sud a lui Iuda, care era țara cea slăvită, care este Statele Unite.

Mu buryo bw'ubuhanuzi bufitanye isano na Ptolémée, Uziya agereranya Yuda, igihugu cy'ikuzo n'Abaporotesitanti b'ubuhakanyi, naho Ptolémée agereranya Egiputa, ari yo mbaraga y'ikiyoka, kandi idini ryayo ni ubupfumu bw'umwuka. Igihe abo bami bombi bafatwa nk'imirongo ibangikanye, Uziya areka kuba ikigereranyo cy'igihugu cy'ikuzo, maze hamwe bahinduka ikimenyetso cy'amahanga abiri. Egiputa na Yuda ni ibimenyetso by'amadini y'ubupfumu bw'umwuka n'Abaporotesitanti b'ubuhakanyi. Ni ikimenyetso cya Leta n'Itorero. Imigenzereze ya Leta n'imigenzereze y'Itorero bahagarariye, iyo bihujwe nk'ikimenyetso kimwe, bikubiyemo amahanga abiri, nk'uko byari bimeze ku Bamedi n'Abaperesi, nk'uko byari bimeze kuri Egiputa ya Faransa na Sodomu, nk'uko biri ku mahembe ya Leta Zunze Ubumwe za Amerika y'Abarepubulikani n'ay'Abaporotesitanti, nk'uko byari bimeze ku bwami bwo mu majyaruguru n'ubwo mu majyepfo bwa Isirayeli na Yuda, ndetse no kuri Roma ya gipagani na Roma ya papa. Nk'ikimenyetso cy'ubwami bubiri, bifatanyijwe hamwe mu buhanuzi n'urusengero rw'i Yerusalemu, aho Uziya na Ptolémée bombi bashatse gutambira mu rusengero rw'i Yerusalemu. Amahanga abiri yombi yigometse ku buturo bwera bumwe.

Este important de observat că răzvrătirea ambilor împărați a fost în legătură cu templul de la Ierusalim, care este un simbol al templului unde Daniel L-a văzut pe Hristos în capitolul zece. Istoriile amânduror acestor împărați se aliniază la Războiul din Ucraina și, făcând astfel, își încep mărturia în 2014. Amândoi au fost înălțați prin biruințe militare reprezentate de bătălia de la Rafia din versetul unsprezece. Rafia marchează ținutul de hotar al celei de-a șasea împărății din profeția biblică și al unirii întreite a legii duminicale. De asemenea, este hotarul trecerii bisericii luptătoare la biserica triumfătoare.

După 2014, cel mai bogat împărat și-a anunțat intenția de a candida la președinție în 2015. În 2020, cel mai bogat împărat, reprezentând cornul republican, a primit rana sa de moarte, care avea să fie apoi vindecată. În 2022, războiul din Ucraina s-a intensificat. Trump s-a întors apoi în împlinirea versetului treisprezece, la alegerile din 2024. În iulie 2023, un glas în pustie a răsunit. La 31 decembrie 2023, cornul protestant a fost înviat, după cum și cornul republican a fost la alegerile din 2024, când Trump s-a întors, iar apoi, în 2025, testul temeliei s-a încheiat odată cu sosirea testului templului.

Adevărurile care au fost desigilate în 1989 au fost de două feluri. Paralelisme profetice ale mișcărilor de reformă și ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate în același timp. Există anumite reguli profetice care au fost folosite pentru a stabili mesajul inițial al versetului patruzeci. Unele dintre aceleași adevăruri sunt acum cheia istoriei ascunse a aceluiași verset în care au fost descoperite acele nestemate profetice. Vă voi da un exemplu.

V letu 1989 v adventizmu ni bilo enotnega razumevanja glede tega, kaj predstavljajo zadnjih šest vrstic Danielove knjige. To pomanjkanje enotnosti je bilo dvojno. Ni bilo soglasja o pomenu teh vrstic. Tisti, ki so trdili, da te vrstice razumejo, so predstavljali človeške zamisli, pomešane s teologijo odpadniškega protestantizma in katolicizma, dedno dediščino prvorojenstva, ki so jo prejeli od svojih prednikov iz upora leta 1863, ko so izpolnili vlogo neposlušnega preroka v Jeroboamovem temeljnem uporu. Te posamezne zamisli o tem, kaj pomenijo te vrstice, so bile v najboljšem primeru zasebne razlage. Njihove zamisli o teh vrsticah so bile bodisi v nasprotju z osnovno preroško uporabo bodisi pogosto v nasprotju s samim izhodiščem teh vrstic, ki so ga opredelili oni sami.

Ceea ce am văzut în versetele acelea a fost o înțelegere consecventă a tuturor celor șase versete. Tocmai consecvența mesajului pe care am văzut-o m-a încurajat să-mi prezint înțelegerea, chiar și atunci când știam că întregul adventism respingea ceea ce înțelegeam. Ceea ce am înțeles din acele versete a fost publicat pentru prima dată în 1996, iar înțelegerea expusă acolo nu a făcut decât să se întărească pe măsură ce timpul și-a urmat cursul de-a lungul a treizeci de ani!

Dacă luați în considerare chiar prima referință din revista The Time of the End, găsiți Testimonies, volumul 9, pagina 11. Cu cinci ani înainte de 9/11, revista începe cu 9/11. Una dintre acele înțelegeri care m-au încurajat a fost aceea de a înțelege că, la „vremea sfârșitului”, în versetul patruzeci, împărații de la miazănoapte și de la miazăzi erau puteri spirituale, nu literale. La acel timp, știam deja că Sister White a spus că cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte și că aceeași linie de profeție care se află în Daniel este reluată de Ioan în Apocalipsa. Descoperisem că în Apocalipsa unsprezece, care s-a împlinit în istoria din jurul vremii sfârșitului, în 1798, comentariul lui Sister White asupra capitolului învață în mod clar că Franța era Egiptul spiritual, iar ea era la fel de clară că, în Apocalipsa șaptesprezece, curva de pe fiară era Babilonul spiritual.

Identificarea de către sora White a acelor două puteri se găsește în Tragedia veacurilor, iar acele comentarii leagă laolaltă mărturia lui Ioan și a lui Daniel. Definiția împăratului de la miazăzi din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel este puterea care stăpânește Egiptul, iar împăratul de la miazănoapte este puterea care stăpânește Babilonul. Faptul că Biblia și Spiritul Profetic au lucrat în armonie pentru a statornici un adevăr, aducând împreună cărțile Daniel și Apocalipsa spre a dovedi acest punct, era ceva ce nu aș fi putut niciodată să predau vreunui teolog rătăcit sau vreunui conducător rătăcit, autoproclamat, al unei lucrări independente de susținere proprie.

Pentru a-i înțelege pe Ptolemeu și Ozia ca simboluri ale bătăliei de la Rafia și ale consecințelor care survin după ce inimile lor se înalță, înseamnă a fi călăuziți de faptul că Ptolemeu reprezintă puterea balaurului care înfrânge puterea interpusă a Romei, doar pentru a fi înfrântă la rândul ei de puterea interpusă care îl învinsese pe Ptolemeu în versetul zece și în 1989. Distincțiile istorice sunt

intenționate și importante.

Uzia primește semnul fiarei atunci când încearcă să unească biserica și statul; Uzia este țara cea slăvită, iar țara cea slăvită a constituit un argument major la începutul soliei din 1989. Este țara cea slăvită Statele Unite sau este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Cei care, atunci, susțineau ideea greșită că țara cea slăvită este biserica adventistă, împreună cu oricine încă susține aceasta, ar argumenta că muntele cel sfânt și slăvit din versetul patruzeci și cinci era în mod clar biserica lui Dumnezeu, astfel încât aceasta însemna pentru ei că un munte și o țară erau același simbol. Raționament omenesc obișnuit, presupun.

Ozia este țara cea slăvită, iar Ptolemeu este Egiptul. Ozia, ca țară slăvită, are cele două coarne ale Protestantismului și Republicanismului. Manifestarea politică a lui Ptolemeu este comunismul și formele sale variate, iar manifestarea religioasă a lui Ptolemeu este spiritismul și formele sale variate. O caracteristică a puterii balaurului este că ea este o confederație, însă prorocul mincinos, care este țara cea slăvită, este o singură națiune cu două coarne.

Daniel unsprezece cu versetul patruzeci a stabilit că Statele Unite au fost puterea-mandatară a papalității atunci când Uniunea Sovietică a fost măturată înlăuntrul în 1989. Acest adevăr se armonizează cu rolul fiarei cu două coarne care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, căci cele două cărți sunt aceeași.

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Apocalipsa 13:11, 12.

Apocalipsa treisprezece identifică Statele Unite ca puterea-surogat a Papalității, căci fiara ieșită din pământ „exercită toată puterea” fiarei ieșite din mare, care venise „înaintea ei”. În versetul doi, balaurul Romei păgâne îi dăduse Papalității puterea, scaunul de domnie și marea autoritate. Cuvântul tradus prin „putere” înseamnă putere, însă în versetul doisprezece este un cuvânt diferit, tradus tot prin „putere”, care înseamnă „autoritate delegată”.

संयुक्त राज्य अमेरिका पोपतन्त्र की प्रतिनिधि शक्ति है, जिसका प्रतिरूप मूर्तपूजक रोम के द्वारा दिखाया गया था; और उसी ने, जैसा कपिद दो में वर्णित है, पोपतन्त्र को अपनी सैन्य और आर्थिक सहायता प्रदान की। ऐसा करके मूर्तपूजक रोम ने संयुक्त राज्य अमेरिका का प्रतिरूप प्रस्तुत किया, जो पोपीय शक्ति के गुप्त और अपवर्तिर कार्य को सम्पन्न करने के लिए अपने “रथ, जहाज और घुड़सवार” भी देगा।

Când cele trei bătălii din versetele zece, unsprezece și cincisprezece s-au împlinit în istorie, Antiohus Magnus s-a aflat la fiecare dintre ele. Acest fapt arată că puterea reprezentată în cele trei bătălii este o putere delegată a fiarei, căci este întotdeauna Antiohus, iar Antiohus, în 1989, a fost puterea delegată a Statelor Unite.

Cele trei bătălii care conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece poartă semnătura lui Alpha și Omega, precum și structura adevărului. În prima bătălie și în a treia bătălie este vorba despre Statele Unite, identificând un alpha și omega în prima și în ultima bătălie. Cele trei bătălii care conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece poartă, de asemenea, semnătura

adevărului. Puterea prin interpuși a Ucrainei naziste este bătălia din mijloc, care reprezintă răzvrătirea reperului de la mijloc în cadrul structurii cuvântului ebraic „adevăr”. Cele trei bătălii reprezintă perioada de la 1989 până la legea duminicală, ceea ce înseamnă că ele reprezintă „istoria ascunsă” a versetului patruzeci.

Versetul unsprezece din Apocalipsa unsprezece identifică anul 2023 ca momentul în care ambele coarne sunt înviate. Daniel unsprezece, versetul unsprezece, identifică exact aceeași perioadă a istoriei. Linia internă a profeției și linia externă a profeției se aliniază în 2023. Linia internă este „lucrul” pe care Daniel l-a înțeles, iar linia externă este „viziunea” pe care a înțeles-o.

Testul templului pe care îl ilustrează Daniel a început în ziua a douăzeci și doua, iar la douăzeci și doi de ani după 11/9, care este momentul în care Isaia a intrat în templu, se ajunge la 2023. Isaia identifică moartea lui Ozia, după ce a trăit cu lepră timp de unsprezece ani, la 11/9. Lucrarea de ridicare a templului constă mai întâi în punerea temeliei, iar după aceea în înălțarea templului și așezarea pietrei din capul unghiului, ceea ce conduce apoi la al treilea test decisiv, reprezentat de sărbătoarea trâmbițelor în linia din Leviticul douăzeci și trei. Lucrarea lăuntrică a Evangheliei veșnice este împlinită în timpul istoriei liniei exterioare. În versetul unsprezece, Putin a fost tipificat prin Ptolemeu, iar împăratul Ozia oferă o a doua mărturie pentru ilustrarea împăratului de la miazăzi, care este înălțat prin succes militar și care, după aceea, încearcă să se insereze în domeniul religiei.

Și împăratul de la miazăzi se va mânia și va ieși să se lupte cu el, adică cu împăratul de la miazănoapte; și acesta va ridica o mare mulțime, dar mulțimea va fi dată în mâna lui. Iar când va nimici mulțimea, inima i se va îngâmfa; și va doborî multe zeci de mii, dar nu va fi întărit prin aceasta. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith abordează istoria lui Ptolemeu Filopator și încercarea lui de a aduce jertfe în templu din Ierusalim.

„Ptolemeu n-a avut prudența de a face o bună întrebuițare a victoriei sale. Dacă și-ar fi urmărit succesul, probabil că ar fi devenit stăpânul întregii împărății a lui Antiohus; dar, mulțumindu-se să rostească doar câteva amenințări și câteva declarații de intimidare, a încheiat pace, pentru a se putea deda plăcerii neîntrerupte și neîngrădite a patimilor sale brutale. Astfel, după ce și-a biruit vrăjmașii, a fost biruit de viciile sale și, uitând de marele nume pe care l-ar fi putut întemeia, și-a petrecut vremea în ospete și desfrâu.”

„Srce mu se uzoholilo zbog njegovih uspjeha, ali bio je daleko od toga da se njima učvrsti; jer je sramotna uporaba koju je od njih načinio navela čak i njegove vlastite podanike da se pobune protiv njega. No uzdizanje njegova srca osobito se očitovalo u njegovim postupcima prema Židovima. Došavši u Jeruzalem, ondje je prinio žrtve te je silno želio ući u presveto mjesto hrama, protivno zakonu i religiji toga mjesta; ali, premda s velikom mukom spriječen, napustio je to mjesto goreći od gnjeva protiv cijeloga židovskog naroda te je odmah započeo nad njima strašan i nemilosrdan progon. U Aleksandriji, gdje su Židovi prebivali još od dana Aleksandra i uživali povlastice najpovlaštenijih građana, u tom je progonu bilo pobijeno četrdeset tisuća prema Euzebiju, šezdeset tisuća prema Jeronimu. Pobuna Egipćana i pokolj

Židova zasigurno nisu bili takvi da bi ga učvrstili u njegovu kraljevstvu, nego su bili dostatni da ga gotovo posve upropaste.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Victoria militară a lui Ptolemeu Filopator la Rafia, în anul 217 î.Hr., nu l-a întărit pe Ptolemeu, ci a făcut ca „inima să i se înalțe”. Victoria în Războiul din Ucraina nu îl va întări pe Putin, ci „îi va înălța inima”, așa cum succesul militar l-a făcut pe regele Ozia să-și înalțe inima.

Și Ozia a pregătit pentru ei, pentru toată oștirea, scuturi, și sulite, și coifuri, și platoșe, și arcuri, și praștii pentru aruncat pietre. Și a făcut în Ierusalim mașini de război, născocite de oameni iscușiți, ca să fie pe turnuri și pe întărituri, spre a trage cu săgeți și cu pietre mari. Și numele lui s-a răspândit departe; căci a fost ajutat în chip minunat, până când a ajuns puternic. Dar când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat spre pieirea lui; fiindcă a păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului său și a intrat în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii. 2 Cronici 26:14–16.

Doi împărați din sud, ale căror inimi s-au înălțat din pricina biruințelor militare, au încercat să intre în același templu și să aducă o jertfă, lucru pe care numai unui preot îi era îngăduit să-l facă. În ambele cazuri, preoții s-au împotrivit încercărilor acestor împărați mândri de a face aceasta. Unul dintre împărați a declanșat apoi o represalie împotriva iudeilor, iar celălalt a fost lovit cu lepră în frunte.

Și Azaria, preotul, a intrat după el, și împreună cu el optzeci de preoți ai Domnului, oameni viteji. Ei s-au împotrivit împăratului Ozia și i-au zis: „Nu ți se cuvine ție, Ozia, să arzi tămâie Domnului, ci preoților, fiilor lui Aaron, care sunt sfințiți să ardă tămâie. Ieși din sanctuar, căci ai păcătuit; și lucrul acesta nu-ți va fi spre cinste din partea Domnului Dumnezeu.” Atunci Ozia s-a mâniat și avea în mână o cădelniță ca să ardă tămâie; și, pe când era mâniat pe preoți, lepra i-a izbucnit pe frunte înaintea preoților, în Casa Domnului, lângă altarul tămâierii. Azaria, marele preot, și toți preoții s-au uitat la el și, iată, era lepros pe frunte; și l-au scos de acolo în grabă; ba încă și el însuși s-a grăbit să iasă, pentru că Domnul îl lovise. Împăratul Ozia a fost lepros până în ziua morții sale și a locuit într-o casă deosebită, fiind lepros, căci fusese îndepărtat din Casa Domnului; iar Iotam, fiul său, era peste casa împăratului, judecând poporul țării. Cât despre celelalte fapte ale lui Ozia, cele dintâi și cele de pe urmă, le-a scris prorocul Isaia, fiul lui Amoț. 2 Cronici 26:17–22.

ਸਨ 2014 ਵੱਚਿ, ਯੂਰਪ ਦੇ ਗਲੋਬਲਸਿਟਾਂ ਅਤੇ ਓਬਾਮਾ ਰਾਜ ਨੇ ਯੂਕਰੇਨ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਕਰਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਸਨ 2022 ਵੱਚਿ ਰੂਸ ਨੇ ਇੱਕ ਆਕਰਮਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅੰਤ ਵੱਚਿ ਪੁਤਨਿ ਅਤੇ ਰੂਸ ਦੀ ਜੀਤਿ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ; ਜੋ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ, ਪਟੋਲਮੀ ਅਤੇ ਉੱਜੀਆਹ, ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਰਵੇ ਪਦ ਵੱਚਿ ਕਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁਤਨਿ ਦੀ ਜੀਤਿ ਤੋ ਬਾਅਦ, “ਉਸ ਦਾ ਦਲਿ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਅਨੇਕਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਡਾਹ ਦੇਵੇਗਾ: ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।” ਫਰਿ ਇਤਹਿਸ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਕ੍ਰਮਕਿ ਪਤਨ-ਗਾਥਾ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ।

De moartea progresivă a rezultat moartea lui, iar până în vremea când Antioh cel Mare ripostează pentru pierderea sa de la Rafia, Antioh nu mai era angajat în conflict cu Ptolemeu Filopator; atunci Antioh avea de-a face cu un copil foarte tânăr, care era pe atunci conducătorul Egiptului. Un copil este un simbol al ultimei generații, astfel că, la un anumit nivel, regele-copil pe care Antioh îl învinge la Panium este generația finală a împărăției de la miazăzi. La nivel practic, regele-copil

reprezintă slăbiciune în raport cu puterea lui Antioh.

„Pacea încheiată între Ptolemeu Filopator și Antioh a dăinuit paisprezece ani. Între timp, Ptolemeu a murit din pricina necumpătării și a desfrâului și a fost urmat la tron de fiul său, Ptolemeu Epifanes, un copil de patru sau cinci ani pe atunci. Antioh, în același răstimp, după ce înăbușise răscoala din împărăția sa și readusese părțile răsăritene la ascultare, așezându-le în supunere statornică, era liber pentru orice întreprindere atunci când tânărul Epifanes a urcat pe tronul Egiptului; și, socotind că aceasta era o ocazie prea bună pentru lărgirea stăpânirii sale ca să fie lăsată să treacă, a ridicat o oaste uriașă, „mai mare decât cea dintâi” (căci adunase multe puteri și dobândise mari bogății în expediția sa din răsărit), și a pornit împotriva Egiptului, așteptându-se să obțină o biruință ușoară asupra regelui-prunc. Cum a izbutit vom vedea îndată; căci aici noi complicații pătrund în treburile acestor împărății și noi actori sunt introduși pe scena istoriei.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Regele Sudului

Pentru a schița pașii finali ai Rusiei înseamnă a schița pașii finali ai împăratului profetic al miazăzii. O caracteristică profetică a împăratului spiritual al miazăzii, care a apărut în istoria profetică la vremea sfârșitului, în 1798, este felul în care ajunge la sfârșitul său. Aceasta este, de asemenea, o caracteristică profetică a împăratului de la miazănoapte și a prorocului mincinos. Fiecare dintre cele trei puteri care conduc lumea spre Armaghedon are un sfârșit identificat în mod specific în Cuvântul lui Dumnezeu. Orice se va întâmpla cu Putin și cu Rusia va fi fost prefigurat prin linii trecute ale împăratului miazăzii.

Exemplele pieirii împăratului spiritual al miazăzii au fost prefigurate prin pieirea celui dintâi împărat spiritual al miazăzii, care a fost Franța atee în perioada Revoluției. Pieirea împărăției de miazăzi include pieirea împăratului de miazăzi. Pieirea lui Napoleon corespunde pieirii Franței și se aliniază cu pieirea următoarei împărății a miazăzii, care a fost Rusia. Rusia, ca împăratul modern al miazăzii, a început prin revoluție, tot așa cum Franța, ca împărat al miazăzii, a început prin revoluție.

Revoluția este o caracteristică a balaurului, care este simbolul împărățiilor de la miazăzi. Balaurul, simbolul principal al împăratului de la miazăzi, este Satana și, pe când încearcă o revoluție la sfârșitul mileniului, foc se coboară din cer și îl mistuie. Răzvrătirea lui din cer, de la început, a fost alfa răzvrătirii lui de la încheierea mileniului.

În anul 1798, Franța a preluat, în mod profetic, tronul ca împăratul spiritual al miazăzii în timpul Revoluției Franceze. Acea revoluție a măturat națiunile Europei și, în cele din urmă, a ajuns la Revoluția Rusă, urmată curând de Revoluția Bolșevică în același an.

Руската революција од 1917 година се состоеше од два главни чекора: Февруарската революција (која ја собори царистичката монархија, ја укина автократијата и воспостави привремена влада во услови на период на двовластие со Советите) и Октомвриската революција (исто така наречена Болшевичка революција, во која болшевиците под водство на Ленин ја презедоа власта со државен удар, што доведе до воспоставување на советска власт

и до патот кон социјализам/комунизам).

În analizele istorice și în teoria revoluționară (în special din perspective marxiste precum cele ale lui Troțki, Luxemburg și ale altora care stabilesc paralele), Revoluția Franceză (1789–1799) este adesea considerată ca tipificând sau oferind o schemă pentru desfășurarea evenimentelor rusești. Cele două etape ale Revoluției Franceze care au tipificat aceste faze rusești sunt:

- Etapa inițială moderată/constituțională (aproximativ 1789–1792), care corespunde Revoluției din Februarie. Această etapă franceză a început cu luarea cu asalt a Bastiliei, convocarea Stărilor Generale/Adunării Naționale, abolirea privilegiilor feudale, Declarația Drepturilor Omului și instituirea unei monarhii constituționale sub girondini și reformatorii moderați. Ea a răsturnat monarhia absolută, dar a păstrat elemente ale guvernării burgheze/liberale și structuri de putere duale/contestate (de exemplu, între Adunare și monarhia încă subzistentă). În mod similar, Februarie 1917 a pus capăt țarismului, dar a condus la un guvern provizoriu burghez și la o putere duală împreună cu sovietele.
- Faza radicală/iacobină (aproximativ 1792–1794, incluzând instaurarea Primei Republici, execuția lui Ludovic al XVI-lea și Domnia Terorii sub Robespierre și iacobini/Comitetul Salvării Publice) corespunde Revoluției din Octombrie (bolșevice). Iacobinii au preluat puterea de la girondinii mai moderați prin acțiune radicală, au proclamat republica, au reprimat contrarevoluția și au împins revoluția spre o transformare socială mai profundă și spre apărarea împotriva amenințărilor interne/externe. Aceasta reflectă modul în care bolșevicii au răsturnat guvernul provizoriu, au consolidat dominația proletară/dictatura proletariatului și au promovat socialismul revoluționar.

Aceste paralele subliniază modul în care revoluțiile urmează adesea un tipar: o răscoală inițială de amploare împotriva vechiului regim (condusă de forțe moderate/burgheze), urmată de o preluare a puterii, mai extremă, de către radicali, pentru a „salva” și a adânci revoluția în mijlocul crizei. Bolșevicii înșiși s-au inspirat în mod conștient din exemplul francez, considerând răscoala lor din Octombrie drept asemănătoare loviturii de stat iacobine — necesară pentru a împiedica contrarevoluția și a împlini potențialul revoluției.

Această tipologie apare în lucrări precum Istoria Revoluției Ruse de Troțki (care compară în mod explicit faza dublei puteri din Rusia cu dinamici similare din Franța) și în scrierile Rosei Luxemburg despre evenimentele din Rusia, unde ea observă că prima perioadă a Revoluției Ruse (martie–octombrie) urmează schema revoluțiilor franceză (și engleză), iar preluarea puterii de către bolșevici este paralelă cu ascensiunea iacobinilor.

Isus întotdeauna ilustrează sfârșitul prin început, iar căderea lui Napoleon, ca primul împărat spiritual al sudului, a urmat reperatele de la începutul revoluției și, făcând astfel, a reprezentat prăbușirea Uniunii Sovietice.

Prăbușirea progresivă (pas cu pas) a lui Napoleon se aliniază îndeaproape cu declinul treptat al Uniunii Sovietice și cu colapsul din 1991, în același cadru tipologic în care cele două faze ale Revoluției Franceze au prefigurat etapele din februarie și octombrie 1917 ale Revoluției Ruse. Paralela se extinde și asupra fazei de consolidare post-radicală (bonapartismul) și a

deznodământului ei inevitabil. Aceasta se întemeiază atât pe tipare istorice generale, cât și pe analize marxiste (îndeosebi cele ale lui Troțki din Revoluția trădată și lucrări înrudite), care îl tratează pe Napoleon ca arhetip al bonapartismului: un regim de om forte care se ridică după apogeul radical al unei revoluții, menține un echilibru între clase, păstrează câștigurile structurale esențiale ale revoluției (în timp ce îi reprimă elanul democratic), construiește un imperiu personal/militar-birocratic, se supradimensionează, iar apoi suferă o prăbușire în faze, care conduce la o restaurare parțială a vechii ordini.

Ascensiunea bonapartistă a lui Napoleon este paralelă cu consolidarea stalinistă

Après la phase radicale jacobine et la réaction thermidorienne (1794), le Directoire instable (1795–1799), le coup d’État du 18 Brumaire de Napoléon (1799) établit le Consulat, puis l’Empire (1804). Il codifie et exporte les acquis révolutionnaires bourgeois (Code napoléonien, fin des privilèges féodaux, État centralisé fort), mais les subordonne à un pouvoir autoritaire, à la gloire militaire et à une nouvelle élite.

După faza radicală bolșevică/de Octombrie și experimentele sovietice timpurii, se instalează degenerarea birocratică (mai ales de la mijlocul anilor 1920). Consolidarea puterii de către Stalin înfrânge Opoziția de Stânga, impune „socialismul într-o singură țară” și creează o dictatură polițienească, militară și birocratică. Economia planificată și proprietatea naționalizată (câștigurile fundamentale ale lui Octombrie) sunt păstrate, dar transformate în instrumente ale unei caste privilegiate, iar internaționalismul este abandonat.

În ambele cazuri, energia revoluționară este „înghețată” și redirecționată către puterea de stat și expansiunea ei sub o singură figură sau un singur aparat (Troțki a numit în mod explicit regimul stalinist o formă de „Bonapartism sovietic”, mai apropiată de Imperiul lui Napoleon decât de Consulat).

Prăbușirea pas cu pas

Aceasta este alinierea de bază — declinul nu este un singur eveniment brusc, ci o succesiune de eroziuni determinate de supraextindere, contradicții interne, mlaștini militare, pierderea controlului periferic, reforme eșuate și dizolvare/restaurare finală.

Partea napoleoniană (1812–1815)

- 1812: Invazia dezastruoasă a Rusiei — Grande Armée (600.000 de oameni), decimată de logistică, de iarnă și de rezistență. Punct de cotitură catastrofal; pierdere masivă de prestigiu și de efective.
- 1813: O coaliție se formează împotriva lui; înfrângere la Leipzig („Bătălia Națiunilor”) — pierderea aliaților germani și a teritoriilor; imperiul începe să se micșoreze.
- 1814: Aliații invadează Franța propriu-zisă; Parisul cade; Napoleon abdică și este exilat în Elba.

- 1815: Întoarcere de scurtă durată (Cele O Sută de Zile), înfrângere finală la Waterloo; exil permanent în Sfânta Elena; monarhia bourbonă restaurată (reacțiune de anulare a câștigurilor revoluționare, deși nu totală — unele schimbări juridice și administrative au supraviețuit).

Latura sovietică (anii 1970 până în 1991)

- Sfârșitul anilor 1970–anii 1980: stagnare economică („zastoi” sub Brejnev), penurii cronice, întârziere tehnologică și cursă a înarmărilor cu SUA/NATO, care paraliza sistemul — supraextinderea sistemică începe să erodeze economia din interior.
- 1979–1989: războiul din Afganistan — „Vietnamul” sovietic; un conflict de uzură care a secătuit resursele, moralul și prestigiul internațional (notați paralela ironică: Napoleon a fost nimicit în Rusia; URSS a fost sângerată într-un teatru aspru și dârș în rezistență).
- 1985–1989: Perestroika/Głasnost reformy Gorbaczowa (próba „uratowania” systemu, podobnie jak niektóre późne dostosowania napoleońskie) zamiast tego obnażają i przyspieszają sprzeczności; satelity Bloku Wschodniego buntują się i wyzwalają (Mur Berliński upada 9 listopada 1989 r., reżimy załamują się w latach 1989–1990) — utrata „zewnętrznego imperium”, dokładnie jak utrata przez Napoleona państw sprzymierzonych.
- 1990–1991: Crize naționaliste interne, republicile își declară suveranitatea; lovitura de stat a conservatorilor din august 1991 eșuează în mod spectaculos; Gorbaciov demisionează la 25 decembrie 1991; URSS se dizolvă în 15 state. Urmează restaurarea capitalistă (terapia de șoc din epoca Elțin, oligarhii, privatizarea) — analogă restaurării Bourbonilor: elemente ale clasei prerevoluționare (sau echivalentele lor) revin, anulând relațiile de proprietate revoluționare depline, păstrând totodată unele forme administrative.

În ambele cazuri, „imperiumul” (Sistemul Continental francez față de Blocul Răsăritean sovietic/influența CAER) se fragmentează dinspre exterior spre interior, degradarea internă se accelerează, o criză finală îi demască goliciunea, iar vechile forțe sociale se reafirmă (monarhia/capitalismul). Bonapartismul se dovedește nesustenabil — o „piramidă echilibrată pe vârful ei”, cum spunea Troțki — deoarece se întemeiază pe suprimarea bazei democratice a revoluției, apărând totodată (dar denaturând) baza ei economică în mijlocul unor presiuni externe ostile. Colapsul sovietic nu a fost „brusc” în perspectiva de lungă durată, ci încununarea unei putreziri interne progresive, după cum nici imperiumul lui Napoleon nu a dispărut peste noapte, ci s-a erodat prin înfrângeri succesive până la restaurație.

Începutul și sfârșitul Franței și ale Uniunii Sovietice se aliniază cu mărturia împăratului Ozia și a lui Ptolemeu. Ptolemeu al IV-lea Filopator obține o victorie decisivă în Bătălia de la Rafia (217 î.Hr.) împotriva împăratului de la miazănoapte (Antioh al III-lea), dar „nu se va întări prin ea” — face pace în loc să-și urmărească avantajul, se întoarce la lux și la înălțarea de sine, apoi (potrivit consemnării păstrate în 3 Macabei 1–2) Ptolemeu vizitează Ierusalimul după triumful său. Inima lui fiind înălțată, încearcă să intre în Sfânta Sfintelor și să aducă el însuși jertfă — un act de uzurpare și de sfidare împotriva adevăratului Dumnezeu. Este lovit în chip divin (cu paralizie), umilit, și se întoarce la persecutarea poporului lui Dumnezeu. Domnia lui de atunci înainte este una de declin progresiv: corupție morală, răscoale interne și pierderea puterii până la moartea sa. Aceasta este oglinda exactă a împăratului Ozia (2 Cronici 26:16–21), a cărui inimă s-a înălțat după

Չափազանց տարածում (Աֆղանստանը՝ Նասրդինի Ռուսաստանի հետ զուգահեռ), լճացում, ձախողված բարեփոխումներ (պերեստրոյկան վերջին հուսահատ փորձն էր), արքայակ պետությունների կորուստ (1989–90 = «դաշնակիցների» կորուստ), և վերջնական լուծարում (1991):

Prăbușirea Uniunii Sovietice nu a fost bruscă — a fost progresivă, exact așa cum imperiul lui Napoleon s-a erodat pas cu pas și cum domniile lui Ptolemeu și Ozia s-au ofilit după momentul mândriei lor față de templu. „Împăratul” spiritual al sudului (ateismul în formă guvernamentală) a primit propria sa judecată prelungită: golit pe dinăuntru, neputând susține minciuna, măturat de contra-mișcarea împăratului de la miazănoapte (resurgența Papalității în vid).

Revoluția Franceză (două etape) prefigurează Revoluția Rusă (Februarie și Octombrie/bolșevică). Bonapartismul napoleonian și decăderea progresivă prefigurează consolidarea stalinistă și decăderea progresivă sovietică. Toate acestea reprezintă manifestarea modernă a liniei împăratului de la miazăzi din Daniel 11, de la eșecul lui Ptolemeu la Rafia și aroganța față de templu, trecând prin păcatul identic al lui Ozia și sfârșitul său lent, până la Franța în 1798 și moștenitorul ei ateist (epoca Lenin–Stalin), care nu a putut să se întărească prin biruințele sale.

Lenin, fondatorul radical sau uzurpatorul puterii (în paralel cu ascensiunea iacobină/bolșevică; faza de „împingere” de după 1917 este asemănătoare cu Consulatul timpuriu al lui Napoleon după Brumar). Stalin a fost consolidatorul bonapartist (constructor al imperiului sovietic, epurări, victoria din al Doilea Război Mondial, apogeul Războiului Rece; inima i s-a înălțat în ateism, dar nu a fost în stare să „întărească” pe termen lung victoria — începe supraextinderea).

Хрущёв был лидером послепикового «оттепельного» периода (1953–1964): осуждает Сталина («секретный доклад» 1956 года), вскрывает некоторую коррупцию, пытается провести ограниченные реформы, но не в состоянии разрешить системные противоречия. Это соответствует «термидорианской» или раннеупадочной фазе — ослаблению террора при сохранении основной атеистической структуры, при том что престиж размывается (например, унижение в ходе Карибского кризиса 1962 года отражает незначительные наполеоновские неудачи, предшествовавшие крупным).

Gorbaciov a fost reformatorul disperat (1985–1991), cu perestroika (restructurare) și glasnost (deschidere) ca ultime încercări de a „salva” sistemul, însă acestea au accelerat prăbușirea—pierderea Blocului de Est (1989, Zidul Berlinului), revolte interne. Acesta este cel mai clar indicator al unei „încheieri progresive”: asemenea încercărilor târzii de ajustare ale lui Napoleon înainte de invazia din 1814, sau declinului prelungit al lui Ptolemeu/Ozia după mândria de la templu. Concordatul/întâlnirea lui Gorbaciov din 1989 cu Papa Ioan Paul al II-lea (împăratul de la miazănoapte) simbolizează înfrângerea spirituală—ateismul împăratului de la miazăzi cedând înaintea resurgenței puteri papale.

Ельцин был завершающей фигурой распада (с 1991 года и далее), связанной с сопротивлением августовскому путчу 1991 года; он становится президентом России, руководит распадом СССР (декабрь 1991 года), шоковой терапией приватизации и восстановлением капитализма. Он воплощает хаотический конец и частичное

«восстановление» дореволюционных элементов (олигархический капитализм, подобно возвращению Бурбонов после Наполеона). Дворец южного царя сметается, исполняя Дан. 11:40 — вихревое завоевание севером (папством через союз с США).

Tipologia subliniază o judecată prelungită, pas cu pas, mai degrabă decât o cădere instantanee, întocmai cum victoria lui Ptolemeu al IV-lea de la Rafia a dus la mândrie, pătrundere în templu, lovire divină și decădere lentă; izolarea în lepră a lui Ozia până la moarte; pierderile etapizate ale lui Napoleon (Rusia, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Linia sovietică identifică apogeul puterii sub Stalin, golirea progresivă dinăuntru în timpul „dezghețului” lui Hrușciiov, care scoate la iveală fisurile din sistem. Apoi stagnarea din epoca Brejnev, iar după aceea reformele lui Gorbaciov, devin factori de accelerare; epoca lui Elțin desăvârșește măturarea (URSS este dizolvată, forma guvernamentală a ateismului încetează). „Inima i s-a înălțat” se manifestă de-a lungul întregii linii (sfidare ateistă), dar niciunul „nu profită la maximum de victorie”.

Sfârșitul împăraților de la miazăzi este progresiv; pieirea lui Satana a început la cruce, iar în cele din urmă el este trimis în exil pentru 1.000 de ani, iar apoi moare.

Iar eu am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. Apoi l-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pus o pecete asupra lui, ca să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

Și am văzut niște tronuri; și s-au așezat pe ele, și li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau pe mâinile lor; și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Dar ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.

Aceasta este întâia înviere. Fericit și sfânt este cel ce are parte de întâia înviere: asupra acestora moartea a doua nu are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

A keď sa dovŕši tisíc rokov, satan bude prepustený zo svojho väzenia a vyjde, aby zvädzal národy, ktoré sú na štyroch uhloch zeme, Goga a Magoga, aby ich zhromaždil do boja; ich počet je ako piesok mora. A vystúpili na šíravu zeme a obkľúčili tábor svätých i milované mesto; a z neba zostúpil od Boha oheň a strávil ich. A diabol, ktorý ich zvädzal, bol vrhnutý do jazera ohňa a síry, kde je šelma i falošný prorok, a budú mučení dňom i nocou na veky vekov. Zjavenie 20:1–10.

Vom continua considerațiile noastre asupra împăratului de la miazăzi din Daniel unsprezece, versetele unsprezece până la cincisprezece, în articolul următor.

Revista „Timpul sfârșitului” a fost publicată în 1996 și reprezintă profeția din cartea lui Daniel care a fost desigilată în 1989. Recent, revista a fost citită de ChatGPT, căruia i s-a cerut să evalueze rolul Ucrainei în istoria versetului patruzeci, așa cum este prezentată în revistă. Ceea ce urmează

este prezentarea detaliată a revistei care se află în domeniul public de treizeci de ani. Primul pasaj din scrierile lui Ellen White din revistă este Testimonies, volumul 9, 11.

Prezentare generală: Ucraina în cadrul profetic

În cadrul schiței profetice a revistei asupra pasajului Daniel 11:40–45, Ucraina este discutată în legătură cu prăbușirea Uniunii Sovietice și cu lupta dintre Papalitate (împăratul de la miazănoapte) și comunismul ateu (împăratul de la miazăzi). Ucraina este prezentată ca un câmp de luptă religios și geopolitic de importanță crucială în etapele de încheiere ale războaielor prin interpuși, în special în legătură cu Biserica Catolică Ucraineană și legalizarea ei după decenii de reprimare sub dominația sovietică.

Revista prezintă Ucraina ca parte a împlinirii profetice mai ample a pasajului Daniel 11:40, descriind înlăturarea nimicitoare a împăratului de la miazăzi printr-o alianță dintre Vatican și Statele Unite. Ucraina este prezentată ca dovadă a slăbirii ateismului sovietic și a renașterii influenței catolice în Europa de Est.

Ucraina în războiul dintre Împăratul de la Miazănoapte și Împăratul de la Miazăzi

Revista învață că împăratul de la miazăzi este ateismul, întruchipat mai întâi de Franța (1798) și mai târziu de Rusia Sovietică. Împăratul de la miazănoapte este papalitatea, iar Daniel 11:40 descrie un război spiritual care începe în 1798 și culminează cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989. Ucraina apare în acest context ca parte a blocului sovietic care este măturat în împlinirea lui Daniel 11:40. Publicația prezintă prăbușirea Uniunii Sovietice ca primul pas în vindecarea răni de moarte a Papalității (Apocalipsa 13).

Suprimarea Bisericii Catolice Ucrainene (Surse citate)

Revista include documentare laică a persecuției catolice sub dominația sovietică.

Din revista Time, 4 decembrie 1989:

„După al Doilea Război Mondial, o persecuție aprigă, dar în general mai puțin sângeroasă, s-a extins în Ucraina și în noul bloc sovietic, afectând milioane de romano-catolici și protestanți, precum și de ortodocși.”

Ucraina este identificată drept o zonă majoră în care catolicismul a fost suprimat sub comunism.

Legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene

Un obiectiv major al discuției privind Ucraina îl constituie legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene, interzisă vreme îndelungată.

Din revista Life, decembrie 1989:

„De curând au fost numiți trei noi episcopi catolici în Cehoslovacia. Iar luna aceasta, Gorbaciov se întâlnește cu Papa Ioan Paul al II-lea în cursul unei vizite în Italia — prima

întâlnire față în față dintre conducătorii Kremlinului și ai Vaticanului. Discuțiile ar putea duce la legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene, interzisă vreme îndelungată, în U.R.S.S.”

Din U.S. News & World Report, 11 decembrie 1989:

„Așteptata renaștere a libertății religioase este menită să includă ridicarea unei interdicții oficiale asupra Bisericii Catolice Ucrainene, care numără cinci milioane de membri și care a supraviețuit în clandestinitate din 1946, când Stalin a ordonat absorbirea ei în Biserica Ortodoxă Rusă. Obținerea legalizării pentru Biserica Ucraineană a constituit un obiectiv principal al papei.”

Revista prezintă aceasta ca dovadă a slăbirii controlului ateist și a restaurării puterii catolice. Ea este identificată drept un rezultat direct al presiunii diplomatice a Vaticanului, iar un reper în împlinirea lui Daniel 11:40 este prezentat prin Ucraina ca exemplu vizibil al faptului că Papalitatea își recapătă influența în fostul teritoriu comunist.

Ucraina ca dovadă a înaintării papalității

Prăbușirea comunismului nu doar ca schimbare politică, ci ca înfrângere spirituală a ateismului, ca înaintare geopolitică a Papalității și ca început al revenirii Papalității la dominația mondială. Ucraina devine un studiu de caz în desființarea suprimării religioase sovietice și o victorie strategică a Romei în Europa de Est. Ea reprezintă trecerea vizibilă de la ateismul impus la autoritatea catolică restaurată, iar legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene este tratată ca o confirmare profetică a faptului că împăratul de la miazănoapte îl mătura pe împăratul de la miazăzi „ca un vârtej”.

Ucraina și secvența profetică mai amplă

1. 1798 – Papalitatea primește rana de moarte.
2. 1917 – Ateismul se mută în Rusia (Revoluția bolșevică).
3. 1989 – Uniunea Sovietică se prăbușește.
4. Ucraina – Biserica Catolică, legalizată.
5. Papismul își recapătă influența geopolitică.
6. Les États-Unis finissent par passer sous l'influence papale (Daniel 11:41).
7. Întreaga lume urmează (Daniel 11:42–43).

Ucraina se încadrează în etapele 3–4 ca parte a tranziției dintre ateismul sovietic și influența papală restaurată.

Sursele menționate în discuția despre Ucraina

- Jeff Pippenger (cadrul teologic principal)

Duhul Profetiei

- Marea Controversă

- Mesaje alese
- Mărturii pentru Biserică

La Presse séculière

- Revista Time
- Revista Life
- U.S. News & World Report

Ucraina este menționată în legătură cu:

- Persecuția catolică de după al Doilea Război Mondial
- Supraviețuirea în clandestinitate a Bisericii Catolice Ucrainene
- Diplomația Gorbaciov–Vatican
- Restabilirea legală a ierarhiei catolice

Rezumatul rolului Ucrainei în buletinul informativ

Ուկրաինան խորհրդային աթեիզմի ներքո ճնշված կաթոլիկության հենակետ էր: Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու օրինականացումը ազդարարեց հարավի թագավորի թուլացումը: Վատիկանի ազդեցությունը Ուկրաինայում ցույց տվեց Պապության վերածնունդը, և Ուկրաինայի կրոնական տեղաշարժը ծառայեց որպես շոշափելի վկայություն այն բանի, որ Դանիել 11.40-ը կատարվում էր: Ուկրաինայի շուրջ տեղի ունեցած իրադարձությունները կազմեցին Պապության մահացու վերքի բժշկման առաջին քայլի մի մասը: Հետևաբար, Ուկրաինան ներկայացվում է ոչ թե որպես մեկուսացված քաղաքական իրադարձություն, այլ որպես մարգարեական նշան Դանիել 11-ի վերջին շարժումների շրջանակում: